

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week, met de verkiezingen voor de deur, staat *Mijn weekblad* nog steeds in het teken van de politiek. Daarnaast voert de septembermaand mij altijd in gedachten terug naar de bezettingstijd.

De crisis in de politiek

Je leest er weinig over, maar naast de financiële crisis met de euro, de economische crisis met z'n recessies en de crisis op de huizenmarkt worden we al jaren geplaagd door een politieke crisis die men nauwelijks schijnt op te merken. Ooit werden in Europa politieke partijen opgericht om allerlei misstanden te bestrijden en/of belangen te behartigen. Je werd lid van zo'n partij die de idealen vertolkte die je aanspraken. Je luisterde naar de politieke leiders om hun argumenten dan te gebruiken in je politieke discussies met burens en collega's. Je bezocht vergaderingen om zelf mee te praten over doeleinden en middelen. Zulke partijen vormden het cement van de democratie. De muren die zonder dat cement worden opgericht stortten bij de eerste windvlaag ineen.

Onlangs kregen de praatrubrieken op de TV bezoek van jongeren die een ludieke actie waren begonnen. Met honderden tegelijk wilden ze lid worden van alle politieke partijen om dan invloed te verwerven op hun congressen. Ze kregen veel aandacht en niet in kritische zin. Het leek een leuk idee. Mij leek het eerder het faillissement van de democratie. Als het een ludiek spelletje wordt met de leukste entertainer als winnaar, als politieke partijen niet meer gedragen worden door mensen met idealen, als twitter en facebook de toon van het debat bepalen, als politieke vergaderingen een verschijnsel uit een vorige eeuw zijn geworden, als...tja, als er geen oplossing komt voor die crisis vrees ik het ergste voor de toekomst van de democratie. Of is dit alles de nachtmerrie van een oude man die nog leeft in die vorige eeuw? Wie helpt mij uit de droom? *Mijn weekblad* staat open voor een zinvolle discussie.

Herinneringen aan WO II (2)

In de eerste week van augustus 1941 maakte ik met drie vrienden een fietstocht naar Twente en de Achterhoek en schreef daarover een vakantieverslag. Ik citeer mijn beschrijving van een ontmoeting even buiten Enschede: "De weg voerde langs een rij palen waar een kabel van de Duitse weermacht overheen lag. Eén van die beruchte kabels die nogal eens werden doorgesneden. Het scheen ook hier gebeurd te zijn, want om de honderd meter stonden twee burgers met een houten stok. We vroegen het aan een paar en het bleek dat ze inderdaad de wacht moesten houden. Dag en nacht waakten de burgers van Enschede bij de kabel.

"En die stok?" vroeg ik.

"Die hebben we van de soldaten als wapen gekregen." We lachten en daar de regen waarvoor we weer schuilden, had opgehouden, vervolgden we de tocht." Einde citaat.

Toen ik tientallen jaren later voor mijn vrienden in Enschede het boekje *Een eigen plek* schreef over de geschiedenis van hun kamphuis De Meene, bleek mij dat er eigenlijk weinig te lachen was geweest. Toen moest ik noteren hoe kort na onze vakantieontmoeting de Duitsers in Enschede hadden toegeslagen:

"In september 1941 viel de eerste harde slag. Omdat in de buurt van Enschede een paar Duitse militaire telefoonkabels waren doorgesneden, werden op zondag 14 september ongeveer honderd joodse jongens opgepakt en weggevoerd naar het vernietigingskamp Mauthausen. Tegen Kerstmis waren er geen overlevenden meer."

(Uit: *Een eigen plek*, pag. 32).

Haiku van deze week

De pop draagt een muts
En een jurkje en sokjes
Om meer mens te zijn.